

Program, som jeg ndtalte for Finantsudvalget, og som jeg havde den Glæde den Gang, at Finantsudvalget bifaldt. Jeg har aldrig søgt nogen Overenskomst med Finantsudvalget om disse Dispositioner og har altsaa selvfølgelig ikke fundet mig bundet derved. Jeg har iøvrigt nøiagtig fulgt det af mig den Gang angivne Program, saa længe Tidene og Forholdene tillode det, men selvfølgelig heller ikke længere. Saa vidt jeg veed, er det, der nærmest har givet Anledning til Anke i Aar, det, at en Post er overført fra Reserverfonden til Kassebeholdningen, ikke at der blev disponeret ved Afhændelse over de paagældende Papirer, men kun det, at den for at bringe Balance til Veie mellem Reserverfonden og Kassebeholdningen — det er to forskellige Regnskabskonti, der føres — er bleven overført fra det ene Regnskab til det andet; men Papirerne ere der.

Had Spørgsmaalet om Bygningsafgiften for Landejendomme eller rettere Bygningsafgiften paa Landet angaar, skal jeg for det Første rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem, der bragte denne Sag paa Bane (Højmark), om der efter hans Mening har været jærlig Anledning for Finantsministeren til i de sidste 2, 3 Aar at bringe saadanne Spørgsmaal frem for Rigsdagen efter den Behandling, som iøvrigt Regjeringens Lovforslag have nydt. Endvidere skal jeg bemærke, at derjom det Hele var gjort dermed, at en eller anden paavisselig Ubillighed i den nuværende Maade at beregne denne Afgift paa blev ordnet, vilde Sagen være overmaadet. Men som det ærede Medlem vistnok vil give mig Ret i, er dette Spørgsmaal om Omordningen af Bygningsafgiften et af de allervanførligste Skattepørgsmaal, vi have. Bygningsafgiften paa Landet staar jo ikke blot i Forhold til Bygningsafgiften i Byerne og vil ikke uden Ubillighed kunne ophæves eller væsentlig nedsættes for Landets Bedkommende, naar ikke det Samme blev Tilfældet for Byernes Bedkommende; men endvidere staar Bygningsafgiften paa Landet i et vist Forhold til den Hæftningsafgift, der nu paa Landet betales af Eiendommene. Det er et meget dybt indgribende Spørgsmaal, dette om Bygningsafgiftens Ophævelse eller Omordning. Det er ikke blot af mig, men jo ogsaa, som bekendt, af tidligere Finantsministre gjort til Gjenstand for alvorlige Underfølgelser og Overveielser, og jo dybere jeg er kommet ind i dette Spørgsmaal, desto større have Vanførlighederne vist sig for mig. Det stemmer — tror jeg nok — med, hvad den ærede Forespørger bemærkede, at jeg havde udtalt ved en tidligere Leilighed. Det er ganske vist, at det for Haandværkerne paa

Landet maa staa som noget for dem næsten Uforklarligt, at de skulle betale en uforholdsmæssig stor Bygningsafgift, naar deres Næringsbrug efter dets Beskaffenhed kræver et stort Bygningsareal, medens en anden Haandværker, med hvem det ikke er Tilfældet, kun betaler en meget lille. Den Førstes Næring kan i og for sig være meget mindre end den Andens. Men i Byerne er nøiagtig det Samme Tilfældet. Der spørges ikke en Gang om, hvad Næring der drives i Bygningen: men Bygningerne ere uden videre bestatningspligtige efter deres Areal uden Hensyn til, hvilken Indtægt de give. Det er ikke for at forsvare de nugældende Bestemmelser for Landets Bedkommende, men kun for at vise, at Ankerne mod det Nugældende ramme ikke blot Landet, de ramme tillige Byerne.

Højmark: Jeg kan sige til den høitærede Minister, at den første Bemærkning, han kom med, undrede mig noget. Jeg veed ikke, at noget Lovforslag er bleven lagt til Side af dette Thing, naar det fandt det forsvareligt at gennemføre det, idet det enten er kommet i en Skikkelse, som vi have fundet forsvareligt, eller vi dog have ment at kunne enes med Regjeringen. Og den ærede Minister maa jo have den Mening, at det nytter at komme med Lovforslag, da Regjeringen jo i Aar haade i dette og det andet Thing har indbragt en stor Mængde Lovforslag, saa det forekommer mig egentlig ikke, der er nogen Grund, hvorfor han ikke har taget det Spørgsmaal op. At det kan have sin Vanførlighed at løse det, skal jeg villig indrømme, men naar den høitærede Finantsminister forrige Gang, deene Sag var paa Dmtale, bestemt har erklæret her i Thinget, at han var enig deri, at det var en, jeg vil ikke sige uretfærdig, men uheldig og mindre retfærdig Maade, hvorpaa denne Skat blev opkrævet, og at det var hans Opgave at se at faae Ændringer indførte i den Henseende, saa har jeg virkelig lidt ondt ved at forstaa, at der nu er gaaet 7—8 Aar siden den Tid, uden at man har mærket det Mindste til den høitærede Finantsminister.

Formanden (Berg): Jeg skal kun til det ærede Medlem bemærke, at dette Spørgsmaal ikke kan optages til indgaaende Drøftelse ved Sagens anden Behandling, da der ikke foreligger Ændringsforslag eller Udtalelser i Betænkningen, hvortil Debatten kan knyttes.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): 7 å 8 Aar er ganske vist en lang Tid, det indrømmer jeg; men